

Зинаїда Марусенко

Мій тато побачив, що треба втікати, з села треба втікати. То він утік на, казали *рудніки*. Там, де шахти. На шахти втік. В Кривий Ріг. То були великі [не зрозуміло] руди. І він там утік, дістав роботу, й 32-ім році, в ночі приїхав й забрав мене, мого брата, маму, й мою бабусю. І ми втікли до міста - через то ми живі лишилися. Бо ми втікли. А моя, моя прабабуся не хотіла з нами їхати. Каже, "Я вже стара, мене вже ніхто не займатиме - я остануся." І вона осталася, то мама пару разів їздила на село, й просила, каже "бабусю, їдьте зі мною." "Но, я ще посиджу вдома." А пізніше, й мама приїжджала, плакала, казала що сестри померали. Останній раз, як вона вже поїхала на село, пішла до бабусі, бабуся каже, "я вже поїду з тобою, дитино." Але вона вже не могла ходити, вона вже пухла була. То, мама зайшла де сестра її жила. Вона там зайшла, сестра вже померла, чоловік помер, тільки четверо дітей на пічки, на холодні - то вона через то плакала, як приїхала. На пічки, холодна пічка, все рівно, сиділи четверо дітей, й вона казала, що вже спухли, що каже "я вже не годна з ними нічого зробити." То вона, вона торбу сухарів привезла. Вона сухарі лишила, кинула на пічку, й заплакала, й як приїхала додому, як привезла бабусю мою, як приїхала додому то вона тоді дуже плакала. Бо то вже останні діти померли - нікого вже не було, з моєї мами родини. А моя прабабуся, то три дні пожила уже в місті. Бо вона спухша так само була. Казала мама, що ледве її довезла, бо вона іти не могла вже.

Дуже мало пригадую, але то пригадую, через то, що дорослий чоловік плаче. Прийшов доктор до тата. Прийшов й плаче, що, каже, до мого тата каже, "Федір Сергієвич, ти не знаєш що то робиться.Що то робиться." А він ходив, й списував в кожному селі скільки людей померло. Його арештували й вже більше на бачили його.